

Georges Duhamel / Balada o Florentinu Prunieru

Dvajset dolgih dni je ključoval,
mati mu ob zglavju je bedela.

Ključoval je, Florentin Prunier,
kajti mati noče, da bi umrl.

Ko je čula, da so ga ranili,
je odšla iz dna province stare ...

Prehodila je gromeče kraje,
kjer neskončna vojska v blatu brodi.

Njen obraz je trd pod togo avbo,
ne bo ji ničesar se, nikogar.

Dvanajst jabolk dela je v košaro,
lonček z maslom vzela je na pot ...

*

Ves dolgi dan poseda ob ležišču,
kjer ji umira ljubi Florentin.

Ko ognji se prižgo, že stopi k zglavju
in čuva, dokler sinu se ne zmede.

Odide le, če ji rekó oditi,
da bodo sinu prsi obvezali.

Ostala bi, če bi je bilo treba,
saj ne boji se rane sinove.

In zunaj tudi sliši strašne krike,
ko čaka in prestopa se po lužah.

Kot pes stražar ob postelji ga straži,
na hrano je kar čisto pozabila.

A tudi Florentin ne zna več jesti:
orumenelo je že maslo v lončku.

*

Trpeče roke — zvite korenine —
objemajo sušično roko sinovo ...

Uporno opazuje mati lice,
od potnih kapelj belo orošeno.

In vrat motri, ves od vrvi previt,
kjer spotoma zateglo hrope zrak.

A. Debeljak / Anatole France

Vse to razbira njeno srepo oko,
 suho in trdo ko razpoka v kamnu.
 Kar gleda — in se nič ne pritožuje:
 navajena je biti taka mati.
 On pravi: «Kašelj grabi mi moči.»
 A ona: «Sin, saj veš, da sem pri tebi!»
 On pravi: «Zdi se mi, da bom ugasnil...»
 A ona: «Ne! Jaz nočem, sinek moj!»

*

Dolgi dvajset dni se je upiral.
 mati čuvala ga je ob zglavju
 kot plavač, ki vrže se v valcve
 in nad vodo nosi nebogljenca...
 Toda trudni od teh nočnih čuvanij
 ji je končno, vsej slabotni, zjutraj
 glava malo k prsim omahnila,
 za neznamen hip je zadremala...
 Florentin Prunier je umrl naglo
 in brez šuma, da bi je ne zbudil...

Iz francoščine prevel Pavel Karlin.

*Izvenredno skrajšan meter!*A. Debeljak / **Anatole France**

(Konec)

Kot izreden umstvenik je France želel vse doumeti, toda za pravega opazovalca mu je nedostajal sistem kakor njegovega junaku Brotteauxu v *Žejnih bogovih*, epikureškemu razuzdancu, Lukretijevemu učencu, ki po svoji modrosti močno nalikuje Hieronimu Coignardu (protagonistu dveh Franceovih romanov: *La Rôtisserie...* in *Les Opinions de l'Abbé Jérôme Coignard*) in g. Bergeretu (osebi, ki se pojavlja v njegovih družbenih kritikah). A v *Rdeči liliji* (110) priznava: «Za pot sem izpraševal vse tiste, ki baje kot duhovni, učenjaki, čarovniki ali modrijani poznajo zemljepis Neznanege. Nihče pa mi ni mogel točno pokazati prave steze.»

Radovednost in radoglednost sta bili v njem krepkejši od ljubezni in to ga je morda oviralo, da bi bil postal večji pesnik. Učenjaki po njegovem zatrdilu niso radoznali in «vsiljivo je,